

De genezing van een doofstomme

*“En zij brachten een dove bij Hem die moeilijk sprak,
en smeekten Hem deze de hand op te leggen.”*

Marcus 7:31-37

De nederige Dienstknecht

Na het verblijf van de Heer Jezus in de streek rond Tyrus besloot Hij naar Galilea terug te gaan. Volgens Marcus vertrok Hij uit Tyrus en kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Dekapolis (d.i. ‘tien steden’). Dit lag grotendeels ten oosten van de Jordaan, en werd gedomineerd door een verbond van tien steden met een overwegend Hellenistische of Griekse cultuur. Terwijl Hij in deze streek vertoefde, bracht men een man bij Hem die doof was en een spraakgebrek had.

Het gerucht over de Heer Jezus als genezer had zich als een lopend vuurtje door het land verspreid (vgl. Marc. 1:28). Overal waar Hij kwam, brachten zij de lijdenden en bezetenen tot Hem (vgl. Marc. 1:32; 2:1-3; 3:7-11; 5:21vv; 6:53-56; 7:24-30); zo ook hier. Zij die de noodlijdende man tot de Heer brachten, smeekten Hem deze de hand op te leggen. Hij deed echter niet wat zij van Hem vroegen. In plaats daarvan nam Hij de doofstomme van de menigte afzonderlijk, stak Zijn vingers in zijn oren; en na gespuwd te hebben, raakte Hij zijn tong aan. De Heer keek op naar de hemel, zuchtte en zei tot hem: Effata, dat is: wordt geopend! En terstond werden zijn oren geopend en de band van zijn tong werd los en hij sprak goed.

Nadat de Heer Jezus de man had genezen, gebood Hij hun dat zij het niemand zouden zeggen. In tegenstelling tot veel hedendaagse genezers zocht de Heer Jezus geen publiciteit. Marcus stelt Jezus voor als de volmaakte, nederige Dienstknecht; en een dienst is nooit volmaakt, als degene die de dienst verricht zélf op de voorgrond wil treden. Maar zoals al vaker was gebeurd, gehoorzaamden zij Hem niet en verbreidden zij het des te overvloediger.

De genezing

Net zoals gebeurde bij de dochter van de Syrofenicische vrouw (Marc. 7:24-30), had de Heer deze man met een machtswoord kunnen genezen. Maar

hier stak Hij Zijn vingers in de oren van de doofstomme; en na gespuwd te hebben, raakte Hij de tong van de zieke aan. Zulke handelwijzen was men gewend van genezers in die tijd. De Romeinse historicus Tacitus vertelt bijvoorbeeld dat keizer Vespasianus zijn speeksel gebruikte om een blinde en een kreuple te genezen. Sommige wonderdoeners gebruikten vreemde woorden (bezwingingen) bij hun rituelen. Het vertalen van die woorden zou hen van hun kracht kunnen beroven. Genezingen die gepaard gaan met het spreken in tongen¹ komen echter voort uit een twijfelachtige bron. Zover wij kunnen nagaan heeft de Heer Jezus nooit in tongen gesproken, en hebben er ook geen genezingen plaatsgevonden door middel van het spreken in tongen. Er was niets magisch aan het Aramese woord ‘Effata’, dat de Heer gebruikte. Marcus vertaalt het in het Grieks voor het gemak van de lezers die niet vertrouwd waren met het jodendom (vgl. Marc. 5:41; 14:36; 15:34).

De uitwendige handelingen die de Heer Jezus bij de genezing verrichtte, waren van *symbolische* aard. We moeten hieraan geen magische betekenis geven, alsof er een soort elektrische energie uit de vingers van de Heer stroomde. Hetzelfde geldt voor het opleggen van de handen. Vandaag horen we van mensen die door gebedsgenezers de handen opgelegd krijgen, dat er een warme stroom door hun lichaam ging. Over deze ‘warmte’ lezen we niets in de Bijbel, het is wel een bekend verschijnsel bij het magnetiseren².

¹ De Bijbel leert ons dat een ‘tong’ een taal is, en dat ‘tongen’ talen zijn. Het onverstaanbare gebrabbel dat tegenwoordig in bepaalde kringen plaatsvindt, heeft niets te maken met de bijbelse gave van het spreken in talen.

² Een magnetiseur is iemand die claimt door middel van handoplegging energie door te geven. Magnetiseren is een vorm van paranormale geneeswijze. Degene die magnetiseert, zendt met gedachtekracht energiestralen via zijn armen en handen naar de te behandelen persoon. Het komt vaak voor dat de ander gaat huilen en met het te magnetiseren lichaamsdeel gaat schudden.

Hij keek op naar de hemel

Marcus stelt de Heer Jezus voor als de nederige Dienstknecht, die de kracht om te genezen ontleende aan God; daarom vermeldt hij dat Jezus Zijn ogen opsloeg naar de hemel. Dat de Heer hierbij zuchtte, betekent dat het leed van deze man Hem diep raakte – niet dat het Hemzelf grote innerlijke krachtsinspanning kostte, zoals ook wel eens wordt uitgelegd.

De genezing van de doofstomme vond plaats in zeven stappen:

1. Jezus nam hem van de menigte afzonderlijk.
2. Hij stak Zijn vingers in zijn oren.
3. Hij spuwde.
4. Hij raakte zijn tong aan.
5. Hij keek op naar de hemel.
6. Hij zuchtte.
7. Hij zei tot hem: Effata (d.i. 'wordt geopend').

Het Koninkrijk van God

De genezing van de doofstomme bracht de omstanders buiten zichzelf van verbazing; het Griekse woord betekent zoveel als 'uit het lood geslagen worden'. *'Hij heeft alles voortreffelijk gedaan, en doet de doven horen en de stommen spreken'*. Voor hen was duidelijk dat hier wel iets heel bijzonders aan de hand was. De komst van het Messiaanse rijk zou gepaard gaan met tekenen en wonderen: *'Dan zullen de ogen der blinden geopend en de oren der doven ontsloten worden (...) en de tong van de stomme zal jubelen (...)'* (Jes. 35:5-6).

Hier was dus sprake van een Messiaans teken waar niemand omheen kon. Onmiskenbaar wordt duidelijk dat Jezus de Messias is, waarop Israël zolang heeft gewacht. Het volk heeft Hem echter verworpen als hun Messias. Hoewel de Heer het ene na het andere teken voor hun ogen verrichtte, weigerden vooral de leiders in Hem te geloven. In plaats van te geloven, begeerden zij van Hem een teken uit de hemel om Hem te verzoeken (Marc. 8:11). De doofstomme is dan ook een beeld van het volk Israël (vgl. Jes. 43:8). Het volk was doof voor de stem van Hem die Immanuël werd genoemd, d.i. God met ons (Matt. 1:23). Het was evenmin in staat om God met de stem te eren. De Heilige die op de lofzangen van Israël troonde (Ps. 22:4), was te midden van Zijn volk gekomen. Maar Hij werd uitgemaakt voor een vraatzuchtig mens en een wijndrinker (Matt. 11:19). Dit is tot op de dag van vandaag de droevige toestand van het ongelovige Israël, maar óók van de natuurlijke mens als zodanig. De Heer Jezus is echter machtig om *oren* te openen en *tongen* los te maken. In genade ontfermt Hij Zich over eenieder die het heil bij Hem zoekt.

Hoewel de Heer Jezus ook vandaag nog organische aandoeningen op wonderbaarlijke wijze kan genezen, blijven we dichter bij de Schrift als we ons niet fixeren op lichamelijke genezingen. Het is nu niet de tijd dat de Heer Jezus zich als de Koning manifesteert. Als de Koning staat Hij speciaal in verbinding met het volk Israël, dat voor een tijd terzijde is gesteld, totdat de volheid van de volken is ingegaan (Rom. 11:25). Dit betekent: als de Gemeente is opgenomen in de hemel. Daarna neemt God de draad met Israël weer op, en zal ook weer het evangelie van het Koninkrijk worden gepredikt. Wanneer Israël de Heer Jezus als de Messias aanneemt, komt de tijd dat Hij als de Koning der koningen over de aarde zal regeren (Ps. 2; Jes. 60; Dan. 7:17-27; Ezech. 37).

Vinden er nog wonderen plaats?

Wonderen en tekenen horen bij de aankondiging van het Koninkrijk (Matt. 10:7-8; 24:14). Men claimt ook nu wel zulke wonderen. Maar wie beweert dat dit allemaal tekenen van het Koninkrijk zijn, moet zijn Bijbel nog eens goed lezen. Wij leven nu in de genadetijd, de tijd dat het God behaagt door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven. *'Immers, Joden begeren tekenen en Grieken zoeken wijsheid, maar wij prediken Christus de Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid, maar voor de geroepen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God'* (1 Kor. 1:21-24). Met andere woorden: ónze prediking gaat noch met tekenen, noch met (wereldse) wijsheid gepaard. Wij prediken Christus als de Gekruisigde, en dat is voldoende!

Oude Sporen 2012

